

Диво на замовлення

У переддень Святого Валентина Ліна сиділа вдома за столом, похнюпивши голову, і обводила ручкою мокрі плями від сліз, що рясно скапували з її щік просто на сторінки потаємного щоденника. На білому аркуші паперу з'являлися чудернацькі фігурки, схожі чи то на космічні квіти, чи то на дивакуваті сніжинки. Ліна не любила День Святого Валентина. Просто не любила й усе. Крапка. Можливо, якби вона отримувала десятки маленьких конвертиків із романтичними меседжами, як більшість її одногрупниць, то змінила б свою думку. Імовірно, якби Ліна за останні кілька років хоч раз провела це свято не на самоті, а в компанії симпатичного кавалера, вона точно не була би такою критичною. Але з року в рік ситуація повторювалася: Ліна страждала від самотності, найромантичніші листи з університетської *Love Post Office* діставалися кому завгодно, тільки не їй, а кавалери, здавалося, узагалі не знали про існування дівчини.

Хвиля нових страждань-переживань підкотила до горла, і, голосно сьорбнувши носом, Ліна знову розплакалася. Раптом стала швидко записувати, немов під диктовку. Слова, фрази, речення лилися з неї – щоденник приймав усе. Залишивши свою сповідь сторінкам, Ліна сховала зошит до шухлядки. Натомість сіла читати конспект із літературознавства. Романтика романтикою, а навчання ніхто не відміняв. Навіть у День Святого Валентина. Поки вона мовчки читала, занурившись у стилістичні фігури, десь нагорі, посеред Чумацького шляху та зірок, лунало знаками окликів її бажання, записане в емоційному пориві: «Я хочу дива! Я так хочу дива!»

Будильник брутально увірвався до її сновидінь. Ліна розплющила одне око і спробувала роздивитися в напівтемряві кімнати календар. Точніше, сьогоднішню дату. Учора вона так щиро бажала дива, що нині вранці прийшла впевненість: воно таки трапилося! – і Ліна прокинулася 15 лютого, чарівним чином залишивши День Святого Валентина позаду. Але ж ні. Так не буває. Число – 14-те. Валентинів день у всій красі! Не хотілося вибиратися з під теплої ковдри, та сьогодні нова дисципліна – естетика, треба йти. Та й літературознавство вона вчора не дарма вчила.

Ліна швидко вскочила у свої улюблені потерті джинси, зверху одягла теплий флісовий худі, а волосся зв'язала у товстий вузол. Нема до кого виряджатися. Швидко випила кави і, загорнувшись у теплу куртку жовтогарячого кольору та закинувши за спину наплічник, вискочила з дому. За кілька хвилин її чобітки уже залишали на снігу перші сліди. «Може, у когось сьогодні й романтичний настрій, а я йду вчитися», – утішала себе науковими думками Ліна, ховаючи голу шию. З дому вилітала поспіхом і забула шалик, тепер доведеться мерзнути.

На автобусній зупинці не було людно. Чи всі ще спали, а чи готували романтичні сніданки разом із кавою в постіль своїм коханим? Минуло десять хвилин, а потім ще п'ятнадцять – ні автобуса, ні маршрутки чомусь не було. «Прекрасно! – іронізувала Ліна, переминаючись із ноги на ногу від холоду. – У всіх романтичний сніданок, одна я тут стою, мерзну, доїхати на пари не можу, ще й шалик удома залишила!»

Несподівано просто біля неї загальмував величезний позашляховик чорного кольору.

Ліна сторожко глянула на автомонстра, на затемнене скло, а в думках уже пропливали обличчя-фотороботи зі служби кримінальних новин.

Двері з боку пасажира відчинилися, і Ліна, на свій подив, побачила за кермом доброзичливого сивенького дідуса з вусами. Такі ще вигулюють своїх такс у парку, чи грають із друзями в шахи, або по телевізору розповідають казки «На добраніч, діти!», або читають лекції в університеті. Та вже точно не роз'їжджають містом за

кермом величезного позашляховика, який коштує стільки, що їхніх п'ятсот пенсій забракне, аби такий купити.

– Паняню, бачу, ви добряче змерзли. Сідайте, я вас трішки підвезу! – бадьоро запросив дівчину старенький.

– А звідки ви знаєте, куди я їду і що нам із вами по дорозі? – обережно уточнила Ліна.

Дідусь усміхнувся й відповів запитанням на запитання:

– Студентка іноземної філології?

– А звідки ви?.. – почала було знову дівчина.

– Звідки знаю? Та за стільки років став спостережливим і навчився робити блискучі висновки. То як, сідаєте? Бо в університет запізнимося!

Ліна кілька секунд вагалася, переборюючи в собі якісь перестороги, забобони і страхи.

– А ви точно не маніяк? – перепитала контрольним уточнювальним.

– Ні, заради Бога!

Ця дідусева репліка прозвучала дуже переконливо, тому Ліна зробила крок уперед і вже за мить мостилася на переднє сидіння. Там лежав великий чорний портфель, тому дівчині довелося трішки його посунути, зрештою, роззирнувшись навколо та не знайшовши місця, де його покласти, Ліна вирішила залишити його в себе на колінах, примостивши наплічник біля ніг.

Автівка газонула що є сили. Рвонула з місця у стилі найпопулярніших американських екшенів, викидаючи з-під коліс бризки мокрого снігу. Здивовано округливши очі, дівчина повернула голову до старенького. Той винувато втягнув голову в плечі й покосився на неї:

– Перепрошую... Ці сучасні монстри з їхніми круїз-контролями та коробками-автомат... Я в онука машину взяв, бо поспішав. Я, узагалі-то, на велосипеді люблю їздити. Але ж не взимку! – хихикнув сивочолий і підморгнув Ліні. – Так і до переломів шиї можна доїздитися! А моя красуня третій місяць у гаражі стоїть, ніяк не можу зрозуміти: карбюратор чи олива тече... Онук каже, що займеться тюнінгом, і тоді вона літатиме, як справжня чайка!

Ліна зачудовано дивилася на свого дивного співрозмовника.

– Хто ви? – поцікавилася.

– Я? Валентин! – бадьоро оголосив дідусь.

– Ви жартуєте? – ошелешено розвернулася до старенького Ліна.

– Чому? Я – Валентин, – гордо озвучив той і додав: – Никифорович.

Ліна кліпнула раз. Ще раз.

– Ви ще прізвища мого не чули! Чекайте, чекайте! – розсміявся дідок.

– Я вже навіть боюся питати, – не відводячи очей від чудернацького дідуся, промовила дівчина.

– Святий.

– Прошу?

Ліні здалося, що вона не те почула.

– Моє прізвище – Святий! Ха-ха-ха! – розсміявся Валентин Никифорович добродушно. – Я ж казав, що ви здивуєтеся.

– Валентин Святий?.. Святий Валентин?! – здивуванню Ліни не було меж.

– І так і так буде правильно! Ще й свято таке сьогодні! Ану ж, загадуйте ваше бажання!

– Ви жартуєте? – ще раз, немов заведена повторила Ліна. – Та я ненавиджу це свято!

– Це ж чому? Що воно вам такого поганого зробило? – поцікавився пан Валентин.

– Нічого. У тому-то й справа, що нічого. Ні хорошого, ні поганого не зробило. Ні-чо-го! – буркнула Ліна та відвернулася до вікна.

Валентин Никифорович крадькома глипнув на дівчину й усміхнувся самими лишень кутиками вуст.

– Дозвольте запитати?

– Питайте вже, – стонула плечима Ліна.

– Ви вірите в кохання?

Просто дивина якась сьогодні! Ліна сидить у величезному чорному позашляховику поруч із сивочолим старцем, якого звати Святий Валентин, і він запитує в неї про кохання. Якийсь сюр, чесне слово!

– А ви самі вірите? – із викликом запитала у відповідь.

– Вірю! – твердо, не вагаючись, промовив той. – Що, думаете, такий старий, а ще в казки вірить? – усміхнувся Валентин Никифорович дівчині. – У вас на колінах лежить мій портфель, прошу, відкрийте його, там у боковій кишеньці є лист, – попросив старенький.

Ліна невпевнено глянула спочатку на блискучий чорний портфель, а потім на Валентина Никифоровича.

– Відкривайте, відкривайте, сміливіше! Я вас прошу, у боковій кишеньці, там.

Дівчина відклала свої рукавички на панель авто і, обережно клацнувши застібкою, відкрила портфель. Велика кількість паперів, зошитів, кілька книг... Ось і кишенька. Ліна повільно дістала звідти невеличкий світлий конверт – по тому, якими затертими були його кутики, було видно, що конверт брали до рук часто. І перечитували.

– Ось, прошу, – Ліна простягла лист Валентинові Никифоровичу.

– О, дякую, я хочу, аби ви прочитали його.

– Але ж то особисте, ваше, – питально звела брови дівчина.

– Так, утім, я наполягаю. Я хочу, аби ви прочитали. То останній лист від моєї дружини. Вона так любила писати мені листи! А я... Я так любив її! І так несподівано втратив...

Автівка-позашляховик зупинилася на червоне світло. Сивий Валентин Никифорович міцно тримав кермо, а погляд його блукав десь далеко, у минулому... Ліна уважно дивилася на співрозмовника й боялася сполохати його сповідь. Але чоловік мовчав. Тож дівчина обережно відкрила конверт і дістала звідти лист. Відчуття були дивними: їй одночасно було і цікаво, і трішки лячно. Не щодня хтось дозволяє тобі підглядіти, немов крізь шпарину, своє особисте життя. А листи для Ліни завжди були потаємним, глибоко особистим світом, замкненим на великий замок від сторонніх очей. І ось тепер цей дивний дідусь просто так дозволяє їй прочитати... Дозволяє їй зазирнути до його світу... Дівчина схвильовано розгорнула білий аркуш, складений удвоє, і, уважно вдивляючись у красивий жіночий почерк, почала читати:

«Моєму дорогому Лицарю Світла.

Валентине, любий!

Я поклала тобі в бокову кишеньку кілька шоколадних цукерок «Кара-Кум» і цього маленького листа. Нехай твій сьогоднішній день буде легким, продуктивним і з присмаком шоколаду. Мабуть, я таки неправильна дружина, адже я мала б натомість покласти тобі м'ятні льодяники від кашлю – ти сопів цілу ніч, як паротяг, а зранку страшенно бухикав на балконі, – треба тобі кидати оті тютюнові витребеньки! Можливо, ти читатимеш цього листа на перерві, а можливо, перед засіданням кафедри. Я так давно не писала тобі – ти ж знаєш, романтичні листи – моя слабкість! Діти казали, що приїдуть у гості в суботу. Я надумала зготувати індичку з пряними овочами і твій улюблений лимонний пиріг. Завжди тішуся, коли дістаю свою білу скатертину, сервірую стіл не лише на двох нас, а на усіх-усіх. У домі веселий гомін, і ми з тобою тоді такі щасливі! А пам'ятаєш, як ти вперше прийшов до нас додому на вечерю знайомитися з батьками? Де то подівся твій гонор самовпевненого красунчика? Від одного погляду мами в тебе тоді тремтіли коліна! На тобі був зворушливий твідовий піджак і краватка, а я довго вибирала сукенку, дуже хотіла сподобатися тобі того вечора.

Любий мій, ми так і не поїхали в пустелю Кара-Кум, але ми можемо дозволити собі келих червоного вина та кілограм шоколадних цукерок натомість. А ще – у нас чудові діти, і внуки, якими можна тільки пишатися. Мені сьогодні снився тривожний сон, проте я прокинулася поруч із тобою, тож мені відразу стало спокійно. Стільки років, стільки років разом! Я ностальгую, я надто романтична сьо-

годні! Будь ласка, купи яблуку, як ітимеш додому, завтра зранку спечу духмяну шарлотку нам до чаю. Ця осінь мусить пахнути яблуками, дощами і щастям! Після обіду здибаюся з Ніною, вона має для мене якісь новини, ми можемо засидітися за келихом хересу й балачками, та я планую встигнути додому вчасно, аби почастувати тебе смачною й гарячою вечерею. Цілую тебе, мій дорогий Валентине!

До зустрічі!

Твоя щаслива й окрилена Я»

Ліна тримала листа обома руками просто перед собою і, коли закінчила читати його, збагнула, що з усіх сил намагається не заплакати. Горло стисло, немов сталевими лещатами, а перед очима почав розпливатися навколишній світ. Валентин Никифорович уважно дивився на дорогу й мовчав. А за якусь мить промовив:

– Вона так і не прийшла додому того вечора. Я приніс яблука, як вона просила. Але вона того вечора так і не повернулася. «Швидка» забрала її просто з вулиці... Мені... я дуже довго не міг прийняти... прийняти той факт, що її більше зі мною немає. Не буде! Цей лист особливий для мене. Щоразу, як перечитую його, мені здається, що це Марія розмовляє зі мною... Немов чую її голос, бадьорий, грайливий! Мені страшенно її бракує...

– Я... – почала було Ліна, але затнулася, – мені дуже шкода...

– Я запитав у вас, чи вірите ви в кохання... Ви мусите в нього вірити! Ви така молода! Ви просто мусите знати, що очікування може бути довгим, але вартим того! Бо коли у ваше життя прийде справжнє кохання, у вас не буде ні сумнівів, ні страхів. Коли прийде ваш час, любов переслідуватиме вас, аж доки поглине повністю! Аж доки ви розчинитеся в цьому почутті. Тільки так можна кохати по-справжньому...

Ліна ковтнула сентиментальні сльози й усміхнулася Валентинові Никифоровичу:

– Дякую вам!

– Та пусте, – усміхнувся той у відповідь, заїжджаючи на парковку перед університетом, – ось ми і приїхали!

– Дуже дякую вам за те, що підвезли, і за... – Ліна сором'язливо опустила очі, – і за ваші слова. Гадаю, мені треба було почути їх саме у День Валентина! Бажаю вам гарного дня! І бережіть листа!

Дівчина простягнула маленький конверт сивочолому Валентину Святому. Той обережно взяв його з її рук і почав ховати в нагрудну кишеню куртки. Почулося тихе хрустке шарудіння. Валентин Никифорович здивовано повів бровою й дістав із кишені фантик від шоколадної цукерки «Кара-Кум».

– Бачите? – радісно скрикнув він до Ліни. – Це фантик від цукерки, що їх вона завжди клала мені в усі можливі кишені! Наш улюблений «Кара-Кум»!

Ліна захоплено дивилася на старого, але такого щасливого чоловіка, і думала, якщо й існує на світі Святий Валентин, то він має бути саме таким! Вона ще раз попрощалася з дідусем і помчала в університет. Настрій у неї був пречудовий!

Заняття того святково-романтичного дня минули швидко. Дівчата ходили красиво вдягнені та мрійливі, а хлопці чомусь усі без винятку були загадковими. Ліна отримала кілька позитивно-романтичних дружніх меседжів від подруг із побажаннями зустріти справжнє кохання, і на диво цього разу вони її не дратували і не викликали почуття жалю до себе. Сьогодні вона просто була вдячною. Цьогорічний День Валентина став особливим у її житті. Дівчина з упевненістю тепер знала, що кохання є! Воно завжди десь поруч! Треба лише дочекатися його!

Уже майже вечоріло, коли Ліна вийшла з університету. Повітря було щільне, морозяне і свіже. Дівчина згадала про шалик, який забула вдома, і взялася шукати в кишенях своєї сонячної куртки рукавички, аби зігріти руки від лютого холоду. Але їх не було!

– Що ж таке, я ж брала їх уранці з дому! – бідкалася дівчина, обдивляючись усі закапелки кишень і наплічника. Але рукавиці немов розчинилися!

Раптом вона згадала, що поклала їх на панель у чорному позап'ляховику Валентина Никифоровича, коли читала листа. Ет! Як

вона могла їх там забути? Наступною прилетіла думка про те, що автівка могла б ще стояти там, на стоянці. Вона кулею помчала туди, наче не звичайні рукавиці забула, а кусні золота. І насправду, наближаючись до того місця, де вранці висадив її пан Валентин Святий, вона побачила, що величезний чорний монстр якраз повільно відїжджає! Що є сили вона рвонула вперед, наступом на автомобіль:

– Зачекайте!!! Зачека-а-а-а-йте! Валентине Никифоровичу, я забула у вас у машині свої рукавички!

Ліна встигла добігти до автівки та постукати у вікно пасажира. Машина загальмувала й зупинилася. Дівчина рвонула на себе двері й завмерла. За кермом у салоні авто сидів абсолютно незнайомий симпатичний молодий чоловік і здивовано-питально на неї дивився.

– А де... дідусь? – тільки й спромоглася промовити Ліна.

– Дідусь? – повторив за нею хлопець.

– Валентин Святий! Тобто Святий Валентин! Тобто Валентин Никифорович! – заплуталася вона в іменах і прізвищах.

– Дідусь уже поїхав додому. Сказав, що хоче прогулятися й купити собі шоколадних цукерок.

– «Кара-Кум»? – радісно розквітла Ліна.

– «Кара-Кум»! – бадьоро підтвердив незнайомиць і ошелешено запитав: – А ви звідки?..

– Звідки знаю? – грайливо промовила на свій подив Ліна. – Я навчилася робити блискуче правильні висновки. До того ж сьогодні День Святого Валентина, і в повітрі кружляє не лише сніг, а й магія! – Ліна зіщулилася від холоду й похукала на свої задубілі руки.

– Ви змерзли? Будь ласка, сідайте, я підвезу вас додому. Мене звати Валентин.

– Ви жартуєте? – розсіялася Ліна від несподіванки.

– Жодних жартів! Самі казали щойно – сьогодні особливий день. Прошу, сідайте, на вулиці зимно.

Ліна рішуче вмостилася збоку. На панелі просто перед нею лежали її рукавички, забуті вранці. І фантик від цукерки «Кара-Кум».

– Ну що, поїхали? – підморгнув їй Валентин.

– Поїхали! – дзвінко промовила Ліна.